

Het was op een heldere dag in december. De lage winterzon scheen door de ramen van Slot Bommelstein naar binnen. Tom Poes en heer Olivier B. Bommel zaten bij de open haard, waarin de trouwe bediende Joost een knappend houtvuur had gemaakt.

‘Morgen ben ik weer eens jarig,’ zei heer Bommel, ‘en ik zou dan graag een eenvoudige doch voedzame maaltijd met je nuttigen.’

‘Hm,’ zei Tom Poes.

‘Zeg niet hm, Tom Poes,’ zei heer Bommel. ‘Heb je soms geen zin?’

‘Dat is het niet, heer Ollie,’ zei Tom Poes. ‘Het probleem is dat ik nog geen cadeautje voor u heb gekocht en ook geen cadeautje kan bedenken. Heeft u misschien een verlanglijstje?’

‘Zoals mijn goede vader zei,’ zei heer Bommel, ‘een heer van stand vraagt niet om cadeautjes. Een heer van stand *krijgt* ze gewoon. En daar houd ik mij aan.’ Hij knikte Tom Poes vriendelijk toe en zei: ‘Jij bent slim genoeg, jonge vriend, jij verzint wel iets. Dat weet ik zeker.’

Maar Tom Poes wist het niet zo zeker. Hij was slim genoeg, dat was waar, hij wist voor alles een oplossing en verzong altijd net op tijd een list. Maar vandaag kon hij niets, helemaal niets bedenken om aan heer Ollie te geven. Het moest een mooi cadeau zijn. Echt een cadeau voor een heer van stand als heer Ollie. Diep in gedachten stond Tom Poes op en liep de kamer uit.

In de keuken trof hij Joost, die juist doende was een glas middagport in te schenken voor heer Bommel.

‘Weet jij een cadeautje voor heer Ollies verjaardag?’ vroeg Tom Poes.

‘Een bediende geeft geen cadeautjes,’ zei Joost stroef, ‘een bediende stoft cadeautjes af. Het is veel werk, als ik zo vrij mag zijn.’

Hij nam een plumeau ter hand en liet deze langs een rek vol soepkommen en koffiemokken gaan.

‘Maar wéét je een mooi cadeautje?’ vroeg Tom Poes.

‘Geef hem, als u mij toestaat,’ zei Joost, ‘een cadeau dat meteen weer verdwijnt. Een bon die hij ergens moet inleveren. Buitenshuis. Voor een museum, een pretpark, een boottochtje op de rivier. Maar geef hem geen boekenbon, want dan koopt hij een boek en dat moet ik dan weer afstoffen.’

Hier heb ik niks aan, dacht Tom Poes, en diep
in gedachten liep hij naar buiten.

Niet ver van Slot Bommelstein kwam hij Anne Marie Doddeld tegen, de buurvrouw van heer Bommel.

‘Dag juffrouw,’ zei Tom Poes, ‘morgen is heer Ollie jarig en...’

‘Dat hoeft je mij niet te vertellen,’ zei de buurvrouw. ‘Denk jij dat ik niet weet wanneer mijn allerknappste Ollie jarig is?’

‘Hm,’ zei Tom Poes. ‘Maar weet u ook een mooi cadeau voor hem?’

‘Geef hem een glimlach,’ zei juffrouw Doddeld.

‘Een glimlach is toch geen cadeautje?’ zei Tom Poes.

‘Een stralende glimlach wel,’ zei de buurvrouw stralend.

‘Ik weet niet of ik zo stralend kan
glimlachen dat het een cadeautje is,’
zei Tom Poes.

‘Dan doe ik het zelf,’ zei juffrouw
Doddel.

Hier heb ik ook niks aan, dacht
Tom Poes, en diep in gedachten liep
hij verder.

Iets verderop zag hij Markies Querulijn Xaverius de Canteclaer van Barneveldt, die met een nagelschaartje dorre blaadjes uit zijn heg stond te knippen.

‘Goedemiddag,’ zei Tom Poes. ‘Morgen is heer Bommel jarig. Weet u misschien wat ik hem geven moet?’

‘Schrijf een gedicht voor hem,’ zei de markies, ‘een fraai poëem. Een schoner geschenk bestaat er niet.’

‘Maar dat kan ik niet,’ zei Tom Poes.

‘Mais oui. Kijk om je heen, snuif de natuur op en schrijf!’

De edelman sloot zijn ogen, zoog zijn longen vol lucht en stootte kraaiend uit:

*‘Uit de boom vallen de blaren,
uit de tijd vallen de jaren,
vliegen op de herfststorm rond,
eindigen in vochte grond,
komen eind’lijk tot bedaren.’*

‘Ik weet niet of heer Ollie daar vrolijk van wordt,’ zei Tom Poes.

‘Affreux!’ riep de markies. ‘De platte smaak van het gewone volk! Wilt ge liever zo een, eh... *rap*, *amice*? Past dat beter bij die, eh... Bommel?’ De Canteclaer legde zijn handen tegen zijn verfijnde oren en krijste:

*‘We willen sloten bier
en ordinaire moppen,
kroketten en patat
in onze bakkes propfen.’*

